

Sygn. akt IV U 613/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2012 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnowie

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Kazimierz Kostrzewa
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jerzy Stępień

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2012 roku w Tarnowie na rozprawie

odwołania M. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 17 maja 2012 r. nr (...)

w sprawie M. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o rentę socjalną

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 613/12

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 23 października 2012 r.

Decyzją z dnia 17.05.2012r., nr (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił M. L. prawa do renty socjalnej. Jako podstawę prawną zaskarżonej decyzji powołał przepisy art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2003 r. Nr 135, poz. 1268 z późn. zm.)

w związku z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych . W uzasadnieniu wskazał, że odwołujący nie spełnia warunku całkowitej niezdolności do pracy określonej w/w przepisami, co jest niezbędną przesłanką do dochodzenia prawa do renty socjalnej, bowiem orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 10.05.2012r. nie został uznany za osobę całkowicie niezdolną do pracy.

Odwołanie od tej decyzji wniósł M. L., domagając się jej zmiany

i przyznania mu prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że zaskarżona decyzja jest dla niego krzywdząca ponieważ jego niezdolność powstała przed 18 rokiem życia, przeszedł zapalenie opon mózgowych i uczęszczał do szkoły specjalnej z powodu opóźnienia rozwoju. Odwołujący podniósł, że nadal jest chory i pozostaje w ciągłym leczeniu u psychologa i psychiatry.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podniósł, iż wobec braku u wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy nie zostały w jego przypadku spełnione warunki do nabycia uprawnień do renty socjalnej.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący M. L., urodzony w dniu (...), W związku z orzeczoną całkowitą niezdolnością do pracy od 1.10.2003r. do 31.03.2012r. odwołujący był uprawniony do renty socjalnej.

W dniu 1.03.2012r. ubezpieczony wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ponowne przyznanie mu prawa do renty socjalnej.

Nadto Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 19.04.2012r. nie uznał odwołującego M. L. za całkowicie niezdolnego do pracy, w wyniku wniesienia przez odwołującego sprzeciwu od powyższego orzeczenia, zostało ono poddane weryfikacji przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 10.05.2012r., podtrzymała stanowisko Lekarza Orzecznika ZUS.

Orzeczenia powyższe legły u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

dowód: orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 19.04.2012r. - k. 134 akt ZUS

orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 10.05.2012. - k. 139 akt ZUS

W celu ustalenia czy odwołujący jest nadal całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej sądowej lek. med. E. N.- specjalisty z zakresu psychiatrii.

W opinii sądowno- lekarskiej z dnia 18.09.2012 r. biegła sądowa z zakresu psychiatrii zdiagnozowała u odwołującego:

- Upośledzenie umysłowe lekkie

Na podstawie danych zawartych w aktach sprawy, dokumentacji medycznej oraz badania psychiatrycznego, biegła stwierdziła, że obecny stan psychiczny oraz funkcjonowanie intelektualne, emocjonalne i społeczne opiniowanego nie dają podstaw do uznania go za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Nie stwierdzono także choroby psychicznej w rozumieniu psychozy.

Jak wynika z uzasadnienia opinii, odwołujący we wczesnym dzieciństwie przeżył zapalenie opon mózgowych. Ukończył szkołę specjalną zarówno podstawową jak i zawodową zdobywając zawód stolarza. Odwołujący pozostaje w leczeniu psychiatryczno – psychologicznym. Podczas badania nie stwierdzono (poza deficytem intelektu) istotnych odchyłeń od stanu prawidłowego, a obecny stan psychiczny oraz funkcjonowanie intelektualne, emocjonalne i społeczne nie dają podstaw do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy.

dowód: opinia sądowno- lekarska z dnia 18.09.2012 r.- k. 7-9 akt sprawy.

Sąd w całości podzielił opinię biegłej sądowej z zakresu psychiatrii uznając, iż zawiera ona kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu organizmu odwołującego, a nadto uwzględni wpływ rozpoznanych u niego schorzeń na zdolność do pracy. Sąd uznał, iż charakterystyka schorzeń została przez biegłą oceniona prawidłowo z punktu widzenia zasad logiki, przy wykorzystaniu wiedzy specjalistycznej popartej doświadczeniem osoby sporządzającej opinię. W tej mierze, Sąd podzielił wnioski biegłej psychiatrii odnośnie braku

u wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy. Zważyć przy tym należy, iż opinia ta została wydana przez biegłą sądową o specjalności adekwatnej do schorzeń zdiagnozowanych u odwołującego. Nadto podkreślić należy, biegła swoje ustalenia i wnioski wywiodła po szczegółowej analizie całości dokumentacji medycznej oraz badaniu ubezpieczonego.

W ocenie Sądu, opinia biegłej sądowej spełnia ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych określone w art. 278 k.p.c. i art. 285 k.p.c., a także w przepisach rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r.

w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2711 z późn. zm.) w związku z art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.).

Pozostałe okoliczności sprawy uznał Sąd za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie zostały uznane przez Sąd za wiarygodne.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie od decyzji ZUS, w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

W przepisie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2003 r. Nr 135, poz. 1268 z późn. zm.) wskazano zaś, że renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej- przed ukończeniem 25 roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Z kolei ust. 2 cytowanego przepisu statuuje, iż osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje:

- renta socjalna stała- jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- renta socjalna okresowa- jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Ponadto, w myśl art. 5 ustawy o rencie socjalnej- ustalenie całkowitej niezdolności do pracy dokonywane jest na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.).

Zgodnie z dyspozycją art. 12 ust. 1 tej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest natomiast osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (stosownie do ust 2). Zgodnie z ust. 3 powołanego przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Równocześnie w myśl art. 13 powołanej ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania tej zdolności uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak również możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania

zawodowego. W myśl ustępu 2, trwałą niezdolność do pracy orzeka się natomiast, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy.

Jak wynika z wydanej w przedmiotowej sprawie opinii biegłej sądowej z zakresu psychiatrii, odwołujący, pomimo stwierdzonego u niego upośledzenia umysłowego lekkiego nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Przy ocenie niezdolności do pracy oprócz stopnia naruszenia sprawności organizmu uwzględniono także poziom wykształcenia i wiek. Odwołujący ukończył szkołę zawodową w (...)i zdobył zawód stolarza.

Odwołujący nie spełnia zatem przesłanki całkowitej niezdolności do pracy w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2003 r. Nr 135, poz. 1268 z późn. zm.) i art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS dlatego też jego odwołanie od zaskarżonej decyzji z dnia 8.02.2012r. należało oddalić.

Wobec powyższych okoliczności, na mocy powołanych wyżej przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., należało orzec jak w sentencji.